

Varga Kapisztrán a nagymarosi találkozón: Csak az elköteleződő ember tud igazán kiteljesedni

Idén ősszel az elköteleződés témáját járja körbe a legnagyobb múltra visszatekintő katolikus ifjúsági rendezvény, a nagymarosi találkozó. Az október 3-i program nagyelőadásán Varga Kapisztrán ferences pap a szerzetes nézőpontjából kiindulva beszélt a témáról.



A szerzetes, latinul religiosus (szó szerint vallásos) elkötelezi (latinul religo ige) magát Isten mellett, vagyis újra és újra visszaköti magát hozzá – ezzel a latin nyelvű etimológiával támasztotta alá Varga Kapisztrán azt, hogy miért éppen a szerzetesek nézőpontjából hallhatnak a fiatalok előadást az elköteleződésről. Hozzátette, a szerzetesek „haszna” nem abban áll, hogy mit tesznek, hanem hogy mit élnek, hiszen a vallás lényegét élük Isten népe elé.

Az elköteleződésről sok negatív kép él az emberekben: akkor vége mindennek, vége az aranyéletnek – mondta a szerzetes. Ám a könnyebb, hasznosabbnak látszó utat választva ekkor is elköteleződünk valami, méghozzá önmagunk mellett, csak nem biztos, hogy a legjobb módon – hangsúlyozta. A másik dolog, ami negatívumként mindig felmerül az elköteleződéssel kapcsolatban, hogy beszűkít, ha elköteleződöm, és a többi dolgról le kell mondanom: ideálokról,

álmokról, arról, hogy olyan legyek, mint a másik ember, akit irigyelek. Közben pedig nem másokra kell hasonlítanom, hanem olyannak kell lennem, mint én magam, ezt pedig magamnak kell megtalálnom, megfogalmaznom, kimondanom – mutatott rá Kapisztrán atya. Vagyis az igazi önmegvalósítása nem az, ha hátrahagyjuk a családjunkat, hogy mi majd jól megvalósítjuk önmagunkat, hanem ha képesek vagyunk elköteleződni, hogy megvalósítsuk mindazt, amit Isten elgondolt rólunk.

Varga Kapisztrán arra is felhívta a figyelmet, hogy az elköteleződés nagyon is ráépül az ember legmélyebb vágyára, vagyis arra, hogy ne legyen elszigetelt, kapcsolatban legyen.



A ferences szerzetes felsorolta azokat a félelmeket, amelyek ahhoz kapcsolódnak, lehetséges-e egyáltalán elköteleződnünk: hogyan tudnánk másokban megbízni, illetve hogyan hihetnénk el, hogy mások bízhatnak bennünk, amikor sokszor magunkban sem bízunk? Ezek a gondolatok az előadó szerint azért nem megfelelőek, mert csak emberi szempontok, és nem veszik figyelembe Isten jelenlétét a horizontunkon. Hiszen minden félelem, aggodás és csalódás ellenére valljuk, hogy Isten Krisztusban hűséges. Hűséges minden alkotásához. S ha Isten így teremtett meg engem és így tart életben, ahogy vagyok, akkor vehetem a bátorságot, hogy elfogadjam magamat.

Valóban nem tudjuk magunkat elkötelezni egy életre, ha mi magunk vagyunk a főszereplői az életünknek, és nem vesszük figyelembe, hogy meddig terjed Isten ereje, hogy ő valóban el tudja kötelezni magát az ember mellett teljesen. Isten azonban nemcsak szórakozásból kötelezte el magát mellettünk, hanem szenvedéssel. Ahogy a görög szimpatheia szó eredeti jelentése is mutatja: a velünk szimpatizáló Isten együtt szenved velünk.



Egy régi fizikai kísérletre utalva Varga Kapisztrán elmondta: a kifűrt szifonpatron csak önmaga körül forog és semmi haszna nincs a felszabaduló energiájának, de ha egy kötéltre rögzítjük, messzire is el tud jutni – ugyanígy az ember sem tudja elköteleződés nélkül a hivatását teljesíteni.

Az elköteleződés pozitív vonatkozásait ezt követően annak a kereskedőnek a példáján (Mt 13,45-46) mutatta be, aki mindenét eladja, hogy megvásárolja a legnagyobb értékű gyöngyöt. A bibliai kereskedő szenvedélyessége is mutatja, mennyire kell az ember életébe a pozitív értelemben vett vágy, amit Ferenc pápa a szerzeteseknek szóló buzdításában úgy fogalmazott meg: szenvedéllyel éljék meg a jelent. Arra is felhívta a figyelmet, hogy a kereskedő nem kölcsönt vett fel, hanem eladta mindenét, áldozatot hozott. Az áldozathozatal és az elköteleződés mégsem jelent beszűkülést, hanem éppen hogy beteljesedést, mivel segít neki megtalálni élete célját. Az elköteleződés ugyanígy mindannyiunknak megadhatja a célba érés örömét – hangsúlyozta Varga Kapisztrán.



Az előadás után a kismarosi ciszterci nővérek közösségéből Hanka nővér tanúságtétele következett, aki elmondta, hogy nem hívő családból kikerülve hogyan lett mégis szerzetessé. Elcsábította, rászedte Isten – mondta Jeremiás nyomán. Nagyon jó élete volt, mindene megvolt, nem érezte, hogy szüksége lenne Istenre. Mindebben akkor következett be fordulat, amikor legidősebb testvére tizenkilenc évesen tüdőembóliában meghalt. A tizedik osztályos lány addig járt az iskola mellé, hogy sikerült kirúgatnia magát. A szülei elvitték egy másik iskolába, a hódmezővásárhelyi református gimnáziumba, ahol szintúgy megpróbálkozott ezzel az akcióval, majdnem meg is történt a kirúgás, de a maradásáért cserébe azt is választhatta, hogy egy szerzetessel készít interjút.

Edit nővér tiszta, boldog öröme nagy hatással volt rá, tekintetében Istennel találkozott. Teljesen azt érezte, hogy szerzetesnek kell mennie, mivel azonban a családjának nagyon nehezen tudta volna elmondani, kért Istentől egy évet. Másképp, mint szerette volna, de megkapta: pajzsmirigygrák miatt meg kellett szakítania az utolsó évét a gimnáziumban, és így egy évvel később tudott csak végezni. Hogy mennyire fontos a hivatása, akkor értette meg igazán, amikor a már végzetesnek tűnő kómából felébredve a szüleit nem ismerte meg, de azt tudta, hogy szerzetesi hivatása van.



Hanga nővér tanúságtétele után Varga Kapisztrán a nagymarosi templomkert keresztjén elhelyezett kötélre tett egy gémkapcsot, hogy ezzel szimbolizálja: az Isten irántunk való elkötelezettségére válaszul mi hozzá kapcsolódunk. A szervezők arra hívták a fiatalokat, hasonló gesztussal ők is mutassák meg, szeretnének elköteleződni Isten mellett.

A találkozó szentségimádással folytatódott, amelyet Dobszay Benedek ferences tartományfőnök vezetett a Boanergész együttes zenei segítségével. Ezután különböző fakultációkra került sor, ahol a résztvevőket a főelőadóval való beszélgetés mellett számos más program – keresők beszélgetése, kérdezz-felelek, iránytű műhely, biblikus műhely – várta. Lehetőség nyílt az Oázis lelkigondozóival való személyes beszélgetésre, a szerzetesi lelkiség kincseinek megismerésére éppúgy, mint csendes szentségimádásra. A találkozó délután szentmisével zárul.

Fotó: Tibély Gergő

Agonás Szonja/Magyar Kurír

Palánki Ferenc Nagymaroson: Isten elköteleződik mellettünk és megadja a hűség szabadságát

A hűség és az elköteleződés matematikaóráját tartotta meg október 3-án a nagymarosi ifjúsági találkozó szentmiséjén Palánki Ferenc kinevezett debrecen-nyíregyházi megyéspüspök. A nagymarosi plébánia kertjében mintegy háromezer fiatal vett részt az egésznapos rendezvényen.



Hűséges az Isten – emlékeztetett az idei őszi találkozó mottójára Palánki Ferenc, hozzátéve: a témát tovább erősíti, hogy az evangélium is éppen a házasságról szólt. A püspök arra hívott, menjünk vissza az eredeti szándékhoz, hogy Isten miért teremtette az embert. Az evangéliumban ugyanis nincsen sem „akciós mennyország”, sem „üdvösség light”, az ember Isten képére és hasonlatosságára van teremtve – igaz nem kívülről, hanem belülről: képesek vagyunk szeretni.



A szeretet felülírja a matematikát azzal, hogy személyeket eggyé tud tenni, így lesz $1+1+1=1$, a három isteni személyből egy, hiszen eggyé teszi őket az isteni szeretet, és így lesz a házastársak esetében is a kettő egy testté a szeretetben: $1+1=1$. Az istenképeség adja emberi méltóságunk alapját, de egyben a feladatunkat, a felelősségünket is, hogy nem élhetünk akárhogyan – hangsúlyozta a püspök.

A mai emberek azért nem tudnak elköteleződni, mert nem tudják, hogy az életük jóváhagyott élet – fogalmazott a szónok. Pedig valakinek fontosak vagyunk, valaki akarta az életünket. A jóváhagyottság tudatának a hiánya pedig abból fakad, hogy az emberek nem érzik magukat szerethetőnek és szeretetre képesnek. Pedig azért vagyunk, mert Isten akarta, hogy legyünk, és ezáltal örök, végtelen távlatot nyitott számunkra.



A távlatok, tervek szükségesek az életünkben, de nem mint valami önmegvalósítás részei – tette hozzá Palánki Ferenc –, mert Isten megvalósít téged, nem kell megvalósítanod magadat. Akik tudnak örök távlatokban gondolkodni, akik tudnak szeretni, azokban megvalósul Isten terve.

Az ifjúság a nagy kérdések ideje, de a nagy válaszok idejének is kell lennie – hangsúlyozta a főcelebráns. Ekkor kell Isten mellett is meghoznunk az alapvető döntést. Ha képesek vagyunk meghozni ezeket a nagy döntéseket, akkor nem a reklámok 1990 forintért kínált boldogsága, hanem a valódi boldogság lehet a miénk – fűzte hozzá a püspök. Ha meghozod életed nagy döntéseit, nem az az igazán nagy dolog, hogy te elköteleződsz, hanem hogy Isten kötelezi el magát melletted. Isten ekkor megadja neked a hűség szabadságát, vagyis felszabadít mindarra, ami, aki vagy.



Ha Istennek ezzel a végtelen szeretetével kívánjuk szeretni a házastársunkat, akkor tudunk az oltárnál elköteleződni mellette. Ha – mint egy Nógrád megyei pap meghökkenő módon egy esküvői beszédben rámutatott – csak a saját boldogságunkat akarjuk, akkor fölösleges megházasodni, mert annyi megkötöttséggel és macerával jár, de ha a másik boldogságát akarjuk, akkor már igen. Mert nem az igazit kell keresni, hanem az igazat: az Istent.

Egy Galga menti faluban egy nő öt perc alatt elmondta élete történetét a néprajzkutatóknak: a férje olyan féltékeny volt, hogy csak kéthetente jutott ki az utcára, hogy elintézzze a dolgait. Amikor a néprajzos megkérdezte, miért nem hagyja ott, azt felelte: „Uram, tudja, a beteg állatot sem hagyja ott az ember, nemhogy az urát”. Palánki püspök ebből a történetből kiindulva hívta fel a figyelmet arra, hogy a hűség áldozattal jár nap mint nap. Annak az igenje ér valamit, aki kis nemeket tud mondani mindenre, ami az ő egyszeri, nagy igenjével ellenkezik – húzta alá.



Isten hűségére visszatérve a szónok kiemelte: az nem kötődik feltételekhez. A szentmisében az oltáriszentség átlényegülése éppúgy feltételek nélküli, mint ahogyan Isten hozzáköti magát a pap feloldozó szavához. Tényleg ilyen egyszerű lenne gyónni? – kérdezte a püspök. Tényleg ilyen olcsó, de egyszer valakinek nagyon sokba került – válaszolta.

A mai világ sokszor olyan, mint a Maradj talpon! vetélkedő: ha valamiért nem felelünk meg, irány a süllyesztő. Mi azonban nem ilyen világot akarunk – hangoztatta Palánki Ferenc –, hanem a szeretet kötelékével össze akarunk kapcsolódni úgy, hogy ha valaki alatt megnyílik a föld, akkor is talpon tudjon maradni, mert a többiek megtartják.



A szentáldozást követően a nagymarosi találkozóval párhuzamosan zajló Gyerekmaros mintegy ötszáz résztvevője is bevonult a templomkertbe.

A szertartáson Sillye Jenő és barátai teljesítettek zenei szolgálatot, a misét követően hagyományos módon az ő koncertjükkel zárult az ifjúsági találkozó.

Fotó: Tibély Gergő

Agonás Szonja/Magyar Kurír